

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romuald Dalewski (przewodniczący)

SSN Leszek Bielecki

SSN Renata Żywicka (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania E. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Rybniku

o prawo do górniczej emerytury,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń

Społecznych w dniu 19 czerwca 2024 r.,

skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach

z dnia 28 listopada 2022 r., sygn. akt III AUa 887/22,

**I. uchyla zaskarżony wyrok Sądu Apelacyjnego w pkt 1
i zmienia poprzedzający go wyrok Sądu Okręgowego
w Katowicach z dnia 21 marca 2022 r., sygn. akt X U 291/22
i przyznaje E. B. prawo do emerytury poczynając od 11 grudnia
2021 r.;**

**II. odstępuje od obciążania ubezpieczonego kosztami
postępowania kasacyjnego pozwanego.**

[SOP]

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Katowicach wyrokiem z dnia 21 marca 2022 r., X U 291/22, przyznał E. B. prawo do górniczej emerytury od dnia 1 grudnia 2021 r., zmieniając decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Rybniku z dnia 19 stycznia 2022 r. odmawiającą prawa do emerytury na wniosek ubezpieczonego z dnia 20 grudnia 2021 r.

Powodem odmowy prawa do świadczenia było ustalenie organu rentowego, że wnioskodawca (ur. 12 lipca 1971 r.) udowodnił okres pracy górniczej i równorzędnej wynoszący 17 lat i 17 dni, w tym 14 lat, 8 miesięcy i 2 dni pracy górniczej, o której mowa w art. 50c ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach, zamiast wymaganych w art. 50a ust. 2 ustawy okresów pracy górniczej i równorzędnej, wynoszących odpowiednio co najmniej 25 lat i 15 lat pracy górniczej z art. 50c ust. 1 ustawy.

Sąd pierwszej instancji uwzględnił odwołanie, w którym skarżący wnosił o doliczenie do uznanych okresów pracy górniczej okresu zatrudnienia w G. - spółce z o.o. w G. od 10 marca 2006 r. do 2 listopada 2014 r. oraz okresu zatrudnienia w P. - spółce z o.o. w G. od 6 listopada 2014 r.

Organ rentowy odmówił uwzględnienia powyższych okresów zatrudnienia jako okresów pracy górniczej, o której mowa w art. 50a ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy o emeryturach i rentach z uwagi na to, że pracodawcy ubezpieczonego nie mieli zawartych z poszczególnymi kopalniami węgla kamiennego umów o roboty górnicze lub podziemne roboty budowlano-montażowe.

Sąd Okręgowy ustalił, że przedsiębiorstwa zatrudniające ubezpieczonego w spornych okresach na stanowisku ślusarza pod ziemią i górnika wykonywały na rzecz kopalń wchodzących w skład J. i K. typowe roboty górnicze, a skarżący pracował pod ziemią przy drążeniu chodników, przebudowie pochylni, przekopów, zabudowie wyrobisk. Obaj pracodawcy ubezpieczonego potwierdzili w świadectwach pracy zarówno fakt wykonywania przez ubezpieczonego pracy pod ziemią w kopalniach i przedstawili wykazy dniówek wykonywanych przez ubezpieczonego w wymiarze półtorakrotnym (zaświadczenie PUG z 2 listopada 2014 r. i zaświadczenie PRG z 4 listopada 2019 r.).

Sąd pierwszej instancji mając na uwadze powyższe ustalenia przyjął, że skarżący „świadczył pracę w okresie zakwestionowanym przez organ rentowy w kopalniach B., J., B., B.1, jako górnik pod ziemią, w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym pracowników dołowych (7,5 godziny na dobę). Rejestrował zjazd i wyjazd w systemie RCP danej kopalni. Wykonywał typowe prace dołowe pod ziemią. Charakter pracy ubezpieczonego nie różnił się niczym od pracy osób zatrudnionych w J. S.A”.

W związku z tym, Sąd uwzględnił sporne okresy pracy górniczej:

- od 15 marca 2006 r. do 31 stycznia 2008 r.,
- od 1 lipca 2009 r. do 22 listopada 2009 r.,
- od 8 stycznia 2010 r. do 23 maja 2010 r.,
- od 1 stycznia 2012 r. do 24 kwietnia 2012 r.,
- od 26 lipca 2012 r. do 2 marca 2014 r.,
- od 4 października 2014 r. do 16 czerwca 2016 r.,
- od 16 czerwca 2016 r. do 20 grudnia 2021 r.

(po odjęciu okresów nieskładkowych).”

Wyrokiem z dnia 28 listopada 2022 r., III AUa 887/22, Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Katowicach oddalił apelację organu rentowego wniesioną od powyższego wyroku.

Sąd drugiej instancji uznał, że nie ulega wątpliwości, iż w spornych okresach ubezpieczony był zatrudniony pod ziemią w kopalniach węgla przy robotach górniczych, a przedsiębiorstwa zatrudniające ubezpieczonego to podmioty, które zawierały samodzielnie lub jako uczestnik konsorcjum umowy o wykonanie określonych podziemnych robót związanych z budową wyrobisk górniczych lub ich zabezpieczaniem.

Te właśnie okoliczności, tj. rodzaj faktycznie wykonywanej przez ubezpieczonego pracy odpowiadającej wymaganiom ustawowym, ma decydujące znaczenie dla uznania pracy górniczej w rozumieniu art. 50c ust. 1 pkt 2 ustawy. Zatem, uwzględnienie okresów zatrudnienia wskazanych przez Sąd Okręgowy sprawia, że ubezpieczony spełnił wymagane w art. 50a ust. 2 ustawy przesłanki stażu pracy górniczej.

W skardze kasacyjnej od powyższego wyroku organ rentowy zarzucił naruszenie: 1. art. 100 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przez ich niezastosowanie w części dotyczącej błędnego ustalenia początkowej daty prawa do świadczenia, a co za tym idzie - bezpodstawne uznanie, że prawidłowe jest przyznanie wnioskodawcy prawa do emerytury górniczej już od 1 grudnia 2021 r. w sytuacji, gdy wnioskodawca do 10 grudnia 2021 r. pobierał zasiłek chorobowy, a zatem przyznanie świadczenia było możliwe najwcześniej od 11 grudnia 2021 r.; 2. art. 50e w związku z art. 50c ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie wyrażającą się w przyjęciu, iż ubezpieczony spełnił przesłanki do przyznania prawa do emerytury górniczej, a w szczególności, iż legitymuje się okresem pracy górniczej wynoszącym łącznie z okresami pracy równorzędnej co najmniej 25 lat dla mężczyzn, w tym co najmniej 10 lat pracy górniczej określonej w art. 50c ust. 1; 3. art. 224 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. prowadzące do zaaprobowania rozstrzygnięcia Sądu pierwszej instancji, zamknięcia rozprawy i potwierdzenia prawa ubezpieczonego do wnioskowanej emerytury górniczej pomimo nie wyjaśnienia istotnych dla sprawy okoliczności, w szczególności ustalenia, czy pracodawcy ubezpieczonego rzeczywiście świadczyli prace na rzecz zakładów górniczych.

W uzasadnieniu skargi kasacyjnej skarżący podniósł, że nie jest wystarczającym kryterium wyróżnienia pracy górniczej, okoliczność wykonywania jej pod ziemią ale równie istotnym jest by praca ta była wykonywana w ramach zatrudnienia w kopalni węgla, a więc na rzecz kopalni. Do zaliczenia pracy jako pracy górniczej w rozumieniu art. 50c ust. 1 ustawy emerytalnej konieczne jest wykonywanie pracy pod ziemią w podmiotach określonych w tym przepisie, w kopalniach węgla kamiennego lub w innych podmiotach o jakich mowa w art. 50c ust. 1 ustawy emerytalnej (tak orzekł m. in. Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z 29 listopada 2018 r., III AUa 1859/18). Sądy wykonywaną przez ubezpieczonego pracę zakwalifikowały jako pracę z art. 50c ust. 1 pkt 2 ustawy emerytalnej, czyli pracę pod ziemią i przy głębinieniu szybów w przedsiębiorstwach budowy kopalń określonych w pkt 1 oraz pod ziemią w przedsiębiorstwach i innych podmiotach wykonujących dla tych kopalń roboty górnicze lub przy budowie szybów. Natomiast

w przedmiotowej sprawie brak jest jakiegokolwiek potwierdzenia ze strony poszczególnych zakładów górniczych na prowadzenie przez tych pracodawców ubezpieczonego prac na zakładach górniczych w spornych okresach nieuznanych przez ZUS, a ten warunek w ocenie organu rentowego wynika wprost z treści wskazanej normy prawnej.

Mając powyższe na uwadze skarżący wniósł o o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z 21 marca 2022 r. oraz orzeczenie co do istoty sprawy poprzez oddalenie odwołania od decyzji organu rentowego z dnia 19 stycznia 2022 r., względnie o zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie daty początkowej prawa do świadczenia, ewentualnie wnoszę o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu, a także o orzeczenie o zwrocie spełnionego świadczenia, ponieważ organ rentowy wykonując zaskarżony wyrok podjął wypłatę świadczeń emerytalnych na rzecz Ubezpieczonego już od 1 grudnia 2021 r.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną odwołujący się wniósł o nieprzyjmowanie skargi kasacyjnej do rozpoznania, a w przypadku nieuwzględnienia powyższego o oddalenie skargi kasacyjnej w całości oraz w każdym przypadku o zasądzenie kosztów procesu za postępowanie przed Sądem Najwyższym według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest zasadna w zakresie zarzutu naruszenia art. 100 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Formułując wskazany zarzut skarżący wskazywał, że prawo emerytury górniczej powinno przysługiwać odwołującemu się od dnia 11 grudnia 2021 r., gdyż do dnia 10 grudnia 2021 r. pobierał on zasiłek chorobowy.

Zgodnie z treścią art. 100 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (obecnie jednolity tekst: Dz.U. z 2023 r., poz. 1251 z późn. zm., dalej: ustawa emerytalna) prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa, z tym zastrzeżeniem, że jeżeli ubezpieczony

pobiera zasiłek chorobowy, świadczenie rehabilitacyjne lub wynagrodzenie za czas niezdolności do pracy wypłacane na podstawie przepisów Kodeksu pracy, prawo do emerytury, renty z tytułu niezdolności do pracy lub renty szkoleniowej powstaje z dniem zaprzestania pobierania tego zasiłku, świadczenia lub wynagrodzenia.

Kwestia ta nie jest sporna w judykaturze. Sąd Najwyższy, między innymi w wyroku z dnia 20 czerwca 2017 r., I UK 276/16 (LEX nr 2336020) wyrażał stanowisko, że prawo do świadczeń określonych w ustawie o emeryturach i rentach z FUS powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa, jeżeli jednak ubezpieczony pobiera zasiłek chorobowy, prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy powstaje z dniem zaprzestania pobierania tego zasiłku. Oznacza to, że prawo do zasiłku chorobowego i jego pobieranie odsuwa w czasie przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Pobieranie przez ubezpieczonego zasiłku chorobowego wyłącza zatem możliwość przyznania mu prawa do renty przed datą zakończenia okresu pobierania zasiłku chorobowego. Sąd Najwyższy podkreślał, że zasadą prawa ubezpieczeń społecznych jest niedopuszczalność równoczesnego pobierania dwóch zbiegających się (konkurencyjnych lub wyłączających się) świadczeń z ubezpieczenia społecznego, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej (podobnie w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2022 r., II USKP 141/21, LEX nr 3410856).

W literaturze podkreśla się, że wskazany wyżej przepis określa moment nabycia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy i ustanawia generalną zasadę, zgodnie z którą prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa. Nabycie prawa do świadczenia następuje więc ex lege i co do zasady nie jest uzależnione ani od złożenia przez ubezpieczonego stosownego wniosku, ani też od ustalenia (potwierdzenia) tego prawa decyzją organu rentowego, która ma jedynie charakter deklaratoryjny. Przewidziany w art. 116 ust. 1 ustawy emerytalnej wniosek o świadczenie nie jest elementem prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, gdyż przesłanki tego prawa określa art. 57, lecz stanowi jedynie żądanie realizacji świadczenia nabytego z mocy prawa. Wniosek o rentę ma natomiast znaczenie dla powstania prawa do wypłaty świadczenia rentowego, co wynika wprost z art. 129 ust. 1 ustawy emerytalnej, zgodnie z którym świadczenia wypłaca się poczynając od dnia

powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu (wyrok Sądu Najwyższego z 14 kwietnia 2021 r., II USKP 31/21, LEX nr 3219992) (por. Komentarz do ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (w:) Prawo do emerytury z ubezpieczenia i zabezpieczenia społecznego. Komentarz do ustaw z orzecnictwem, wyd. II, Warszawa 2019, art. 100).

Zwraca się także uwagę, że jeżeli wniosek zostanie zgłoszony po dacie nabycia prawa, świadczenie zostanie wypłacone od daty nabycia prawa – o ile wniosek był zgłoszony w tym samym miesiącu kalendarzowym. Gdyby wniosek zgłoszono w późniejszym miesiącu kalendarzowym, świadczenie wypłaca się od pierwszego dnia miesiąca, w którym wniosek zgłoszono (por. I. Jędrasik-Jankowska [w:] Komentarz do ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych [w:] Prawo do emerytury z ubezpieczenia i zabezpieczenia społecznego. Komentarz do ustaw z orzecnictwem, wyd. II, Warszawa 2019, art. 129).

Biorąc pod uwagę powyższe rozważania należy stwierdzić, że pobieranie przez wnioskodawcę do dnia 10 grudnia 2021 r. zasiłku chorobowego, spowodowało, iż prawo do emerytury górniczej - zgodnie z twierdzeniami organu rentowego - nie mogło powstać wcześniej niż po dniu zaprzestania wspomnianego świadczenia. Należy przy tym zauważyć, że wniosek o wypłatę emerytury złożony został przez odwołującego się w dniu 20 grudnia 2021 r., a więc w dacie przypadającej w tym samym miesiącu, w którym nastąpiło nabycie prawa do emerytury.

Nietrafne okazały się natomiast pozostałe zarzuty skargi kasacyjnej.

W pierwszej kolejności konieczne jest podkreślenie, że zgodnie z utrwalonym orzecnictwem, w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych przedmiot rozpoznania determinowany jest w pierwszej kolejności przedmiotem decyzji organu rentowego zaskarżonej do sądu ubezpieczeń społecznych, a w drugim rzędzie - zakresem odwołania od tej decyzji (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 14 marca 2013 r., I UK 555/2012, LexPolonica nr 8034905; z dnia 23 kwietnia 2010 r., II UK 309/09, LexPolonica nr 3035740; z dnia 18 lutego 2010 r., III UK 75/09, OSNP 2011 nr 15-16, poz. 215; z dnia 9 września 2010 r., II UK 84/2010, LexPolonica nr 3026695; z dnia 7 marca 2006 r., I UK 195/05, OSNP 2007 nr 3-4, poz. 55). Rozpoznając

odwołanie od decyzji organu rentowego, sąd ubezpieczeń społecznych rozstrzyga zatem o zasadności odwołania w granicach wyznaczonych, z jednej strony, zakresem samego odwołania, a z drugiej, treścią zaskarżonej decyzji. Skoro to treść decyzji organu rentowego wyznacza maksymalne granice rozpoznania sprawy, to w niniejszym przypadku, w którym zaskarżona została decyzja odmawiająca wnioskodawcy prawa do emerytury górniczej, rolą sądu rozpoznającego odwołanie była weryfikacja rozstrzygnięcia organu rentowego w zakresie wszystkich przesłanek warunkujących przyznania tego prawa, nie wyłączając tych przesłanek, które nie były przedmiotem badania przez organ rentowy. W orzecnictwie Sądu Najwyższego przyjęto, że sąd ubezpieczeń społecznych nie może zastępować organu rentowego i we własnym zakresie ustalać prawa do świadczenia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 września 2005 r., I UK 382/04, LexPolonica nr 2254595), jednakże rozpoznając sprawę dotyczącą uprawnienia danej osoby do określonego świadczenia, ma obowiązek ustalić wszystkie jego warunki, nawet gdyby organ rentowy w decyzji negatywnej ocenił tylko niektóre z nich, bez rozpoznania pozostałych (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 2009 r., II UK 138/09 OSNP 2011 nr 13-14, poz. 192; z dnia 16 stycznia 2014 r., I UK 307/13, LEX nr 1620461 i z dnia 30 stycznia 2018 r., I UK 529/16, LEX nr 2459723; z dnia 17 listopada 2020 r., I UK 134/19, LEX nr 3276227).

Skarżący zarzucał w skardze kasacyjnej naruszenie art. 50e w związku z art. 50c ust. 1 ustawy emerytalnej, twierdząc, że Sąd drugiej instancji niesłusznie uznał, iż ubezpieczony spełnił przesłanki wymagane do nabycia emerytury górniczej.

Artykuł 50e ust. 1 ustawy emerytalnej stanowi, że prawo do górniczej emerytury, bez względu na wiek i zajmowane stanowisko, przysługuje pracownikom, którzy pracę górniczą wykonywali pod ziemią stale i w pełnym wymiarze czasu pracy przez okres wynoszący co najmniej 25 lat, z uwzględnieniem ust. 2, w którym wskazano okresy zaliczane do okresów pracy górniczej. Należą do nich okresy:

- 1) niezdolności do pracy z tytułu wypadku przy pracy albo z tytułu choroby zawodowej, za które wypłacone zostało wynagrodzenie lub zasiłek chorobowy albo świadczenie rehabilitacyjne,
- 2) czasowego oddelegowania pracowników, o których mowa w art. 50c ust. 1 pkt 6, do zawodowego pogotowia ratowniczego w C. S.A. w B., w K. S.A.

Oddział Jednostka Ratownictwa Górniczo-Hutniczego w L. lub w okręgowych stacjach ratownictwa górniczego.

- bezpośrednio poprzedzone pracą górniczą wykonywaną pod ziemią stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, przypadające w czasie trwania stosunku pracy.

Prawo do emerytury, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem, że pracownik nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego albo złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa (ust. 3).

Zgodnie natomiast z art. 50c ust. 1 pkt 2 omawianej ustawy – w oparciu, o który orzeczono o przysługiwaniu prawa do emerytury górniczej - za pracę górniczą uważa się zatrudnienie pod ziemią i przy głębinieniu szybów w przedsiębiorstwach budowy kopalń określonych w pkt 1 oraz pod ziemią w przedsiębiorstwach i innych podmiotach wykonujących dla tych kopalń roboty górnicze lub przy budowie szybów.

Z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że do kategorii prac górniczych zakwalifikowano także pracę wykonywaną pod ziemią przez pracowników zatrudnionych w podmiotach wymienionych w art. 50c ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy emerytalnej, tj. w przedsiębiorstwach zajmujących się budową kopalń głębinowych wymienionych w pkt 1 oraz głębinieniem szybów, a także innych podmiotach wykonujących dla tych kopalń roboty górnicze (czyli roboty bezpośrednio związane z wydobywaniem kopalin), jak również w podmiotach świadczących dla wspomnianych kopalń podziemne usługi budowlano-montażowo-naprawczo-wdrożeniowe. Hipotezą komentowanych przepisów nie są objęte prace wykonywane w kopalniach głębinowych w ramach zatrudnienia w podmiotach świadczących na rzecz tych kopalń usługi inne niż określone w przepisie, np. usługi polegające jedynie na okresowej kontroli oraz sporządzaniu ekspertyz w zakresie funkcjonowania urządzeń górniczych. W przypadku pracowników przedsiębiorstw wymienionych w art. 50c ust. 1 pkt 3 ustawy emerytalnej, tzw. zaplecza górniczego, do uznania ich pracy za pracę górniczą komentowany przepis wymaga przepracowania pod ziemią co najmniej połowy dniówek roboczych w miesiącu. Zastrzeżenia tego nie zawarto w pkt 2, gdyż chodzi w nim o "zatrudnienie pod ziemią" przy pracach, które z natury rzeczy są wykonywane tylko pod ziemią (budowa kopalń głębinowych, pogłębianie

szybów, roboty górnicze), a obowiązek wykonywania tych prac w co najmniej połowie czasu pracy wynika z art. 50b. Praca w tym charakterze i w tym wymiarze (tj. co najmniej połowy dniówek roboczych w miesiącu) nie daje jednak podstaw do przyznania emerytury górniczej bez względu na wiek (art. 50e), jeśli nie była wykonywana pod ziemią stale i w pełnym wymiarze czasu pracy (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2020 r., I UK 134/19, LEX nr 3276227 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2023 r., I USK 332/22, LEX nr 3616237).

W postanowieniu z dnia 4 marca 2021 r., I USK 147/21 (LEX nr 3149353) Sąd Najwyższy wskazał, że praca wykonywana na danym stanowisku stanowi pracę górniczą uprawniającą do emerytury górniczej tylko wówczas, gdy odpowiada rodzajowi pracy określonemu w art. 50c ust. 1 ustawy. Nie ma tutaj zatem znaczenia jak nazywa się podmiot będący pracodawcą. O uznaniu pracy za pracę górniczą w rozumieniu art. 50c ust. 1 ustawy emerytalnej nie decydują ani rozporządzenie wykonawcze, ani wewnętrzne zarządzenia pracodawcy czy wystawione na jego podstawie świadectwo wykonywania takiej pracy, ale rodzaj faktycznie wykonywanej pracy odpowiadający wymaganiom ustawowym.

Biorąc pod uwagę powyższe orzecznictwo należy zwrócić uwagę, że o tym, czy praca ubezpieczonego jest pracą górniczą nie decyduje rodzaj działalności prowadzonej przez jego pracodawcę, lecz faktyczne wykonywanie pracy górniczej w rozumieniu art. 50c ust. 1. W związku z tym praca, która w rzeczywistości stanowi wykonywanie pod ziemią robót górniczych w czynnych kopalniach węgla, stanowi pracę górniczą nawet w przypadku gdy jest świadczona na rzecz pracodawcy, który nie jest zakładem górniczym.

W rozpoznawanej sprawie Sąd Okręgowy przeprowadził szerokie postępowanie dowodowe, a za nim Sąd Apelacyjny potwierdził, że w spornych okresach wnioskodawca wykonywał pracę, która była pracą górniczą wypełniającą dyspozycję art. 50c ust. 1 pkt 2 ustawy emerytalnej. Była to praca wykonywana w przedsiębiorstwach zajmujących się budową kopalń głębinowych wymienionych w pkt 1 oraz głębinem szybów, a także innych podmiotach wykonujących dla tych kopalń roboty górnicze. Podmioty te albo samodzielnie albo poprzez konsorcja, do których należały zawierały umowy, wypełniające zakresem wskazane wyżej prace.

Z ustaleń Sądów wynika także, że ubezpieczony wykonywał prace pod ziemią w pełnym wymiarze czasu pracy.

Przyjmując zatem, że praca ubezpieczonego w spornym okresie była pracą górniczą w rozumieniu art. 50c ust. 1 pkt 2 ustawy o emerytalnej okresami daje wymagany staż pracy górniczej uprawniający do emerytury górniczej, Sady obu instancji prawidłowo rozstrzygnęły o uprawnieniach wnioskodawcy do tego świadczenia.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy w oparciu o art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji. O kosztach orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c.

[SOP]

[ał]